

Telegraful Roman

Apare Marția, Joia și Sâmbăta

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.

De pe luni 16 eor. — Pe trei luni 8 eor.

Corespondențe

să se adreseze Redacției «Telegraful Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefranțate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor, după învolălă

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Roman», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Insemnări**Călușnăști**

Ce sănt căntecele călușnăști, ce ni se trimînt pentru joiașele zilelorui noastre din acest an?

Nimic altceva, decât smeritile plasmuri jănești: *Flori de câmp, răsărit din sunetul poporului românesc.*

Ele conin simfiri ascunse și gânduri adânci. Ele ne descooper, în sinceritate, toată frântământa petrecută în mină și mintea ostașului nostru.

Frântământul călușnăști, imbrădate la hala vorbirii poetic, tâlmaștesc dureri și nădejdi din tranșee și spităluri.

Aici, în frunzele sale verzi, își astăză lăptătorul român măngâie nerăsfârșită pentru loviturile sorții cumplite.

Aici canăoanează noi, că rămași acasă, fire soldatului nostru și învățămătă prețui mai bine și mai drept însușirile impreunate cu caracterul sau.

În suferințe, mai pe sus de inchipuire, au izbucnit căntecetele acestea cu o podobă de frumusețe salbatice și de aderevuri îndrăznețe.

Versul jumelui soldat, ca și al verteranului glotă, se destainește ca izvorul său sănătății: lăptător, navalnic și bogat de sănătate.

El nu e cu totul nou, rădăcinile lui se întind departe. Se poate susține, că orice căntec are îndrătățul său o vechime rarecare, vremea îndrepățind și netezind prima plasmuire descărcată din puterea patimii, ce năpădește sufletul.

La aceste producute ale talentului călușnăști se îndreaptă toateana poezia cultă, ca să-și împrospereze forma

și să-și dobândească vlagă și curăție, cind scriitorii nostri ating vremuri de scăpată literară.

— x —

Federația popoarelor

În ultimul său discurs, președintele Wilson a formulat o nouă serie de postulate cu privire la condițiunile păcii viitoare care, adăugând la cele patru prezice puncte formulate mai de mult, vor putea constitui chezașia sigură a triumfului definitiv al dreptății.

Bărbatul de stat american a arătat că răsboiul actual, prin proporțiile lui uriașe, a pus în joc în așa măsură însece condițiile existenței viitoare a omeneirii, luată la olală, încă telurile particulariste naționale au trecut pe planul ai doilea, iar locul acestora l-a lăsat felul comun al unei omeniri luminate.

Interesul comun al tuturor cauță să fie punctul de plecare al acestora cari, odată străni în congres, vor avea să aștearcă peste ruinele principale de răsboi, bazele viitoarei alăturări a societății umane.

«Triumful definitiv al dreptății!» «Telul comun al unei omeniri luminate!» Cuvinte generoase, dar vagi, care orăcăt de sensibile ar fi pentru vizitorii umanitări, n'au sens precis pentru cei ce se înțeleg de practică ocupării de ordin practic.

S-ar părea că plutim în plan idealism utopic. După frumoasa definiție a cunoscutului sociolog rus Plehanov, sănt utopisti toți aceia, cari pornește din principii abstrakte pentru a ajunge la o alcătuire socială perfectă. Si ce

poate fi mai abstract decât conceptual dreptății, sau decât telul comun, pe care l-ar putea avea o omenire lumenită?

Filosofii, teoreticienii umanitari, idealiștii pot găsi lesne formule generoase, în jurul căror consensul spiritual să fie unanim. Dar ce difficiliți de nelinviu în momentul când fiecare în parte va căuta să dea un conținut precis și concret acestor formule. Vesnica relativitate a lucrurilor omenești!

Adevărul este și el relativ. «Dincolo de Pirenei, adevăr; dincolo de Pirenei, eroare. Cum să facă pe oameni de dincoace și de dincolo de Vosgi să dea unul și același conținut nou într-o abstracție de dreptate?»

Discuțiile dintre socialistii francezi, cu privire la convocarea unei conferințe sociale internaționale, au în această privință valoarea unei experiențe. Susținătorii conferinței aduceau ca argument de căpătenie că și socialistii majoritari germani împărtășesc principiile generale, care ar putea constitui punctul de plecare al desătărilor. Fostul ministru Albert Thomas a replicat însă: Nu e greu să cădem de acord asupra principiilor, dar delegații conferinței vor avea să se rostească precis dacă sunt pentru sau contra cedării Alsatiei și Lorenei, dacă admit sau nu cutare schimbare de teritorii și atunci acordul teoretic se va evapora ca în miraj! N'far e sărăcășesc aceeași soartă și principiile abstrakte, pe care Wilson voiește să clădească viitorul cămin al omenirii strănești într-o mare și egalață federativă?

Si totuși, în ciuda acestor considerații pesimiste, omenirea speră.

Voește să speră și săteaptă cu incredere.

Din chinurile și frântările durerii de astăzi poată nu va ieși tămâduirea radicală a omenirii bolnave. O îndrumare spre deplina tămâduire insă e sigură.

Faptul că ideile de dreptate internațională, de desarmare, de federare a popoarelor, de alcătuirea unei familii a neamului omenesc au părasit încărcerile strânte ale cătorva vizionari idealiști, respectăți dar neurmăti, pentru a deveni obiectul de preocupare statnică a bărbătorilor de stat cu răspundere și putere, și un progres, un mare și netăgăduit progres.

Ideile acestea au devenit astăzi bagajul curent al săfilor de state, al diplomaților, al politicienilor, al popoarelor.

Răsboiul general, pe lângă atâta de ruine și dezastre, a avut cel puțin această urmare fericită, că a sădit în sufletul oamenilor aspirațiile ideologice umanitare, aspirații care constituie acum patrimoniu *multumit*, chezașia unui viitor pașnic și mai fericit.

Astfel, prin înseși excesele și catastrofele lui, răsboiul și-a pregătit neajunsă. Chinuită, însăngerată și de cămată de răsboi, omenirea întoarce acum impotriva răsboiului însuși. Civilizația, batocorită și mutilată, înstruiește acum dosarul acestui dușman neîmpăcat al omenirii, năzuind la execuția lui capitală.

Răsboiul însuși va ajuta poate omenirea să se leuciște de răsboie. Deasupra antagonismelor dintre națiuni, tind să se ridice conceptul de omenire. O evoluție în relația internațională, la fel cu cea săvârșită în sănătul statelor în relațiile dintre indi-

FOIȘOARA**Jărnicia, învățătură și credință**

— Pozește —

A fost odătat un om sărac. Din ce priință era sărac, nu șiua, că nu spune povestea. Atât șiua că Doamne, rău îl mai incălcăde nevoia pe bietul om!

Și apoi astăzi cum au fost, toate le-a pirpilat el cum le-a pirpilat, „dă” de o vreme, împresurându-“ mereu copiii, s'a trezit omul că nu-l lucru de săgă. Să-ți săracă în “casă, casă valea”. Drău să mai și pe lângă dânsă și să o casă gră de copii, trece peste puterile săracului. Și de aceea își zicea mereu, bietul, în gândul lui:

Măi, eu de atât amar de ani munecaș la gospodăria asta și, când colo, ce hasnă am dint’Inșă? M’ama dat chinului și năcazului atât vreme. Să acum să-nam cu ce-mi îneară copiii? Și eu că, Doamne iară-mă, n’am să-mi vând sufletul și să-i hrănesc pe dânsă...»

Și cum se năcajă omul așă în gândul lui, numai încă vine la porții o băba adusă de sele. Zice: «Ce te gândești și te năcăjești, dragul mituș? Milicește-mă mai bine c’străină de fânia, că mila de cel bine mandare bine îlo-prinde!»

Atunci omul cel sărac la repede și-i

dă o străină de fânia așă, din toată sărăcia lui. Baba-i zice:

— De-acum, dragul mituș, s’asculji vorbele mele și să și u calea tot spre răsărit. Aș săjung la o răscruce de drumuri. Și, dragul meu, de nu te-o porni cu gândul răsărit, rău, să șiu căl’ să te întâlnescu cu răsăritul lui Dumnezeu și să îi scapi de nădușul cel greu.

Ce să facă omul? Își a degrabă rămas bun de-acasă și se duce și se duce, până ajunge la răscruce drumurilor. Și aici ce să vadă? A văzut ce nu mai văzuse: că drăgușul împodobit cu fel de fel de pomii roditori. Și pomii erau strânsă de încărcătoare cu roade. O gospodarie cum nu mai văzuse i se infișa ochilor. Eșa Imperiul grădinii era un gard de argint. Văzând omul astăzi minune a minurilor, s'a uitat de vreia cetea ori în toate părțile și, nici una, nici doară, de poftă. Și a apucat sărpele de înimă, și hai să mânânce și el vreio trei mere. Apucă într-un măr, și el mânâncă. Mânușii - bun, nevoie sărpe, și acela. Când să apuce și el treilea măr, din toată inimă-l și mânecă, însă, vorba ceea cea „n’jarcăt bălaia”: mână și a înlescăpăt de păr și, hăt înconște, mărul, sărpele ipit de mână... Unde prinde a răcini omul atunci, de-ai fi gândit că tipă sărpele în gura lui. Când iaci, nu

după multă zăbavă, vin la dânsul doi moșnegi: Dumnezeu și sl. Petru. Atinge Dumnezeu cu vârful toagăului de mâna omului și, căt ai bate din palme, se desprinde mărul.

«Ce-ai făcut, omule? De ce te-ai atins de multă străină?» Îl întrebă Dumnezeu.

— Eu am gândit că n’ar curge săngă dacă o gustă din merele astăzi, Doamne! răspunsei omul, cunoscând pe Dumnezeu.

— Bine om bun. Da’ trebuie să șiui, că astăi muncă străină și frige dacă te-ai tește de dansă. Și, pe lângă astă, la cetește slovele cele mari de argint scrise pe porță.

— D’apoi său în carte, păcatele mele cele grele? oftează omul.

— Apoi îci-ji cetește — zice Dumnezeu. Și-i cetește:

«Copilul harnic este stăpân peste grădina astăi.

Cum a cetățe este cuvintele, Dumnezeu împreună cu sl. Petru s’au facut nevezuți, iar omul și-a pus în gând așă: Am să mă bucurăs într-o casă și, cum oiu putăe să-mi facă din copii oameni harici. Și de-ori stăpân ei aiici, în mío oploș și eu pe lângă dânsă. Și, porindu-se spre casă, ce să vadă cum se bucață de drum? Vede o grădină și mai frumoasă decât cea dinătă. Da’ grădină astăi era împrejmuită cu gard

și iarăși pătește cum pățește mai ‘nainte. Iarăși vine Dumnezeu, și-i zice:

— Să nu te atingi de munca străină, om bun, că munca străină-lloc. Și-apoi tu n’ai voie să intri aiici, în grădină, că cale glăsucesc slovele astă de surcă pe porță:

«Copilul cel cu învățătură bună este stăpân peste grădină astăi,

Si se face nevezut Dumnezeu. Râmâne omul singur și și zice ‘n gândul lui: Vorbă să fie...’ Da’ la săi dan învățătură bună copilul miei și-apoi să vezi, mă săracu’ cum am să-mă veselesc căcu dânsă prin grădină astă... Și, porindu-se că la druu, dă bietul om-de grădină și mai frumoasă, împrejmuită ‘apân cu gard de mărgărită. Desfășarea raiului, nu altă! Înățăt el iarăși și mânâncă două mere. Când să-și încerce norociul și cu al treilea măr, nu-chi-cip. Că iarăși i se ‘n’cește degetele pe dânsul. Măi, măi, măi! Mari păcatul zicea și se zbucluie de ciudă omul.

— Văd și eu că-i mări păcatele, dragul meu, îi răspunde Dumnezeu. Si-i mări păcatele, flindă, înțăiasă dată, tu nu șiui că munca străină trebuie s’o las neatinsă și-apoi, flindă, omule, tu nu șiui ce spun slovele astă de mărgărită scrise pe porță. Și iacă ce zic ele:

Copilul cu credința în Dumnezeu este

vizii și clasele aceleiași națiuni. Legislația socială, atât de abundență în ultimele decenii, e semnul caracteristic al triumfului spiritului de armonie asupra spiritului de luptă și de desbinare.

Ea solidarismul, meant să dea o bază teoretică partidului radical-socialist din Franța, nu și el decât o manifestare a același spirit: deasupra luptei pentru trai, solidaritatea pentru trai.

In locul luptei dintre națiuni, vedem tendința unei solidarități a națiunilor pentru asigurarea unei desvoltări pașnice și ferice a fiecărei. Acestea și răstoli federacii poporelor.

Nu principiile abstracte vor fi din lumea la această cunințenie, ci însuși excesul de suferință provocat de răsboi. Se va realiza astfel, dacă nu dreptatea ideală, de care vorbește Wilson, dar mai multă dreptate; dacă nu fericierea obștească, cel puțin condiții mai favorabile pentru o viață mai pașnică și mai fericită.

Fiecare, greutățile sănt imense, căci oamenii nu vorbesc toți aceeași limbă, e ar dreptatea va mai fi încă mutilită prin concesiuni și aranjamente. Dar astăzi omenirea *vrea*, și ceeace omul vrea cu stăruință, se realizează.

Vom ajunge astfel poate la paradoxul de a fi recomandată răsboiuilui de azi, că a prilejit fediația popoarelor, desarmarea și înlăturarea răsboielor. Dar e o lege caracteristică a progresului, că el nu se poate înfăptui decât pe ruine și cadavre. (R.)

Răvaș politic

Au început și la noi prefacerile politice. Le-au prevenit atât de respectat predecesor audiențe la domitor. Wekerle a plecat că întrug cabinetul. Prințina zace dincolo, în Austria, față căreia în urma *stăruielor îndărăjite* și *conșiente* ale naționalitaților s'a schimbat cu desăvârșire. Austria nu mai e cea dela începutul răsboiului. A spus-o însuși Wekerle. E o fediație, mulțumită glasurilor cu temeuri istorice puternice ale celor. Ei amintesc în mod primejdos și întregită Ungariei. De aceea zice Wekerle trebuie să vină un alt bărbat la cămă și cării să fie în situație de a concentrătoare energiile politice pentru un singur scop: păzirea întregită teritoriale a țării. Dânsul nu o poate. A recomandat deci pe Wlascics. Acesta încă nu-i în stare să suporte sarcina grea a guvernării, mai ales în vremi de criză atât de acută «o criză de care n'au mai suferit nici când Ungaria». Va veni

stăpân peste grădina asta. și facându-se nevăzut Dumnezeu, râmâne omul iarași singur. Si se ispitesc el în gândul lui: Cum? Adeca numai copiii pot stăpâni munăriile astea? Da eu m'o duc acasă și dacă o veni copiii mei stăpâni aici, apoi să vezi cum sun să trăiesc și eu, ca tăta, pe lângă dânsul. De lăsat, au să mă lase, că doar poruncă lui Dumnezeu zice, copiii să îngrijească de părinții...

Așă a gândit omul cel sărac, în inima lui, cu gând bun. Si Dumnezeu l-a ajutat. Căci, ajungând acasă, omul s'a străduit să-deprindă cu hârnicia. Si copiii au fost cunjiți și s'au făcut hârnicii. S'a străduit să-l lumineze la scăală cu învățătura cea bună. Si copiii l-au ascultat și-au învățat. S'a străduit să facă pe copii credincioși. Si copiii l-au ascultat, și s'au înțăriri și luminat sufletul cu credința în Dumnezeu. Ei, acum ce le mai râmânește? Le râmânește să se ducă să se facă stăpâni peste grădinile cele frumoase. Da' cănd să se duc, în loc de grădini frumoase și fermecătoare, ce să vadă? A văzut uscăciune, săracie și pământ gol. Si de ce oare? De odată n'au preceput el, de să-i au înțors pe la gospodăriile lor și au văzut frumosă lor, au preceput cu vârbi și îndesat. Si-ai zis aiunii cu toții, că trei lucruri fac de obi-

Návay Ludovic. Așă spun ziarele mai proaspăte, cu un guvern coalionist.

Așteptările social-democraților și ale patridului károlyist: să vină Károlyi și democrații socialisti la cămă nu să-ibzdânt deocamdată. Cu toate acestea numirea lui Návay e un pas însemnat către democratizarea desăvârșită. E puncte de trecre.

Din fapturile acestei toți oblice, că ne apropiem cu nădejde de pace. În cazul însă că pacea va fi impedețată în Germania atunci, «ne-mai fiind în stare monarhia să continue răsboiu» va fi silit să pică și Návay și să urmeze după toate semnele Károlyi cu democrații socialisti.

Unele dintre ziarele capitelui zvonesc sătirea că în locul lui *Burian* va veni în curând contele *Andrássy*; atele susțin că nu va primi postul de ministru al exterelor, ci va fi delegat la conferența de pace ca reprezentant al intereselor ungare. Sătirea aceasta e mai aproape de adevar. Mai ales, că și contele *Tisza* îl recomanda pe cel mai potrivit. *Berzeviczy* însă, cel cu proiectele legilor școlare din 1904 însăptuite mai în urmă de *Apponyi*, a pus la casă, după sătirea din «*Vildág*», un curenț pentru a trimite la conferența de pace pe contele *Apponyi*. «Tocmai pe Apponyi îl descooperăm, pe care-l urcă naționalitate, și cu care se află și acum cu tot dreptul pe picior de răsboi». Așa zice Világ, iar noi ne mărginim a atrage luarea aminte a lui Berzeviczy, că trimițând pe Apponyi la conferența de pace să grăjescă ca acesta să-și ducă cu sine și dosarele zonei culturale, a executării legii XX din 48, a comisariilor la sinoade și instituțile pedagogice etc. De siguri i vor fi de mare folos...

Dreptul de liberă dispunere provadău de Wilson pentru toate gîntile, a fost primă pretuindunca cu nădejdi înțăltate. În temeiul acestui drept cer și politicianii maghiari independență Ungariei și unicunea personală. Cerința aceasta unește toate partiele maghiare. Si domnitorul ține seamă de dorința lor.

Si noi vrem să ne împărtăşim de acest drept firești și sfânt! Sătem tari în credință că factorii în drept de națională și biserică său să asigure în cadrele țării, ai căror leali supuși sunt, și pentru noi dreptul acestuia că toate binefacerile lui, așa după cum o cere cinstea, credința, hârnicia și mărimirea neamului, poruncă firești și te-metările istorice te resping.

Răspunsul german lui Wilson

Textul notei germane. — Bruxela. Alte știri.

Din Berlin se telegrafează în 12 I. c.:

Răspunsul german, dat *prezidentului Wilson*, este următorul: La întrebarea lui Wilson, că orear guvernul german vorbește numai în numele factorilor cari au purtat răsboiul, sau în numele întregului popor german, — guvernul răspunde, că vorbește atât în numele factorilor amintiți, că și în cel poporului german. Drept dovadă este vorbirea prezidentului Fehrenbach, ținută în ultima ședință a Reichstagului.

Cu raport la evacuarea teritoriilor ocupate, guvernul este invitat *a-și retrage trupele din Franța și din Belgia*.

Cerele lui Wilson, să facă propunere, unde, și când au să se intră neascăz trimișii armatele dușmane pentru a se înțelege asupra execuției tehnice a evacuării.

Dela Rotterdam se vestește în aceeași zi, că germanii au început să părăsească Belgia. În Bruxelă au soseit 700 de vagone, care transportă arhivelor de stat. Guvernatorii provinciei au primit ordin, să se îngrijească fără amânare de transportul arhivelor.

Pester Lloyd primește din Berlin stirea, că tratativele de pace se vor înține la Bruxela, nu la Haag.

Într-o conferență a partidului constitutional, *Wekerle* a declarat că *Ungaria* va fi reprezentată prin *delegat special* la conferența de pace. Stările austriece au schimbat esențial raportul Ungariei cu Austria; — acolo, în Austria, federalismul nu se mai poate înconjura. Ungaria nu este *contrard* unirii Dalmatiei cu Croația, era Bosnia și va hotără ea însăși, unde are să aparțină. Pretențiile celor, cu privire la comitatele slovacă, ungură și meșteriile istorice te resping.

Știrile răsboiului

Budapest, 11 Oct. (Of.) Frontul italien: Pe frontierile muntoase în multe locuri lupte de asigurare și de reconuștere.

Frontul din *Balcani*: Pe râul Skumbi și zădărnicit încercarea de trece a cavaleriei italiane. Trupele noastre au evacuat Przedrulin și Cristina. La nord de Leskovă, pe malinii, să luptă dușmanul în multe locuri, lupte cu bande.

Frontul *apusean*: Regimile noastre de lângă Verdun au susținut și leri lupte deosebite de apărare.

Budapest, 12 Oct. (Of.) Frontul italic: Lupte aperte, pentru noi favorabile, s'au dat îeri plăcuții celor *Săpte comune*. După un foc scurt de tunuri, dimineața la opt ore, intră vasele *Assia* și *Monte di Val bella*, s'au pornit atacuri de infanterie italiană. Înaintările sub *Asing* s'au prăbușit în focurile noastre de apărare; la *Moute Sisemolo* italianoii și francoi au reușit să intre în sanctuariile noastre, — dar și contracelul balcaniilor noastre de rezervă au respins imediat dușmanul. În față pozițiilor noastre, să numești soldați morți și ranii.

Într-o regimile cari s'au distins în deosebite, sănii și regimile de infanterie învechisate Nr. 23 și 24.

Frontul din *Balcani*: Arm. retras, în Albania, arigerările noastre de la râul Skumbi, Dușmanul a ocupat Mitrovită. Într-Nis și Leskovă continuă luptele.

Frontul *apusean*: Ieri nu s'au întâmplat nimic deosebit de la trupele austro-ungare.

Budapest, 13 Oct. (Of.) Frontul italic: La *Săpte comune*, dușmanul nu și-a înținut acuzații. Pretențiile obisnuite de activitate de răsboi.

Frontul din *Balcani*: În Albania, conform ordonanțelor continuă teragerile. În Imperiul său de la *lok se gheri*, că se adună numeroase bandi. După lupte de mai multe zile am cedat orașul Nis în mâinile dușmanului.

Frontul *apusean*: La Beaumont, regimile noastre au participat cărăsu și succese la susținerea atacurilor masselor americane.

Seful statului major.

Comunicatele germane anunță retrageri în regulă.

Turcia și pacea separată. Din Viena se anunță, că marele vizir *Tevik Paşa* a trimis puterilor centrale o notă, în care se arată că Turcia nu mai poate opune rezistență, și că *Bulgaria* concentreză trupe, ca în urmă cu *Intelegeră* să plece spre *Constantinopol*. De aceea Iürca este nevoie să înceapă tratative de pace separată.

Tratativele Turciei cu *Intelegeră* s'au și inceput la Atenea.

Regele al Finlandei. Camera finlandeză, întrunită în capitala Helsinki, într-o ședință de *opt ore*, în 11 Octombrie, a ales de rege al țării pe principalele *Frideric Carol de Hessa*. Alegera s'a făcut cu 64 voturi pentru, și 41 voturi contra.

Partidul social-democrat din Ungaria

— Apel către întreg poporul din țară —

Ziarul *Népszava* publică apelul partidului social-democrat din Ungaria în următoarele zeci de puncte:

1. Imediata: retragere a guvernului Wekerle și alcătuirea unui nou guvern din delegații futurilor claselor democratice și poporare ale acestei țări.

2. Imediata disolvare a camerei deputaților și convocarea nouului parlament pe temeiul votului universal, egal, direct, secret, aplicat și la femei. Noul parlament va stabili noua constituție a Ungariei neatamate.

3. Ofertă tuturor statelor în răsboi să incheie pace pe baza revoluției proletare rusești și principiilor lui Wilson și intrarea în liga popoarelor.

4. Desfințarea imediată a sistemului de subjugare a naționalităților și asigurarea de drepturi pentru toate popoarele, care locuiesc în țările noastre, ca și popoarele lăsate în țările și în toate ramurile judecătoriei și administrative.

5. Pregătirea democratizării desăvârșite a administrației.

6. Înfăptuirea unei reforme agrare, care să dea pământ brațelor care îl mențină.

7. Socializarea industriei.

8. O politică dreaptă de dare cu trevere poverilor grele asupra avierilor și veniturilor mari și destinația dării pe consum.

9. Imediata completare și desăvârșire a politicei de orotocie socială și a muncitorilor.

10. Despăgubirea soldaților, care se întorc acasă și a muncitorilor care au fost concediați de fabrici. În așa fel ca să primească plata obisnuită, ce li s'ar fi venit dacă ar fi lucrat ca muncitori. Despăgubiri pentru invalizi, vaduve și orfani.

Întâmplările din Bulgaria

— Amânante interesante —

In Bulgaria trăsc aproximativ două milii de supuși austri-ungari, parte cea mai mare din ele în Sofia.

Despre situația supușilor puterilor centrale în aceste zile critică, comunică amânante interesante un domn sosit la Budapesta din capitala Bulgariei.

Prin 20 luna trecută — spune el — se vorbea cu spăimânt în Sofia, că două diviziuni de la frontul macedonean au făcut stângă împrejur și părăsind tranșeele, au lăsat frontul deschis pe o mare întindere.

Soldații revoluționari s'au îndreptat spre Sofia, unde o parte din ei au și suferit răni de tunuri. Hainele le erau zdrențuite în piept, purtau opinci rupe. Căjiile și lăptile l-au adunat de pe străzi și la comunități de soldați său așezat în fir.

Un ofițer a illustrat pentru parăsirea cămpului de luptă și aruncarea armeelor, spuându-le apoi că regele și dispusă să-l ierte de astăzi, dacă se vor întoarce la datoria lor.

— Sătem rupți de toame, hainele năzdrențe, — au răspuns soldații.

